

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

Zestawienie - Dostęp do Internetu oraz
wolność otrzymywania i przekazywania
informacji i idei

Czerwiec 2024
Niniejsze zestawienie nie jest wiążące dla Trybunału i
nie jest wyczerpujące.

Dostęp do Internetu oraz wolność otrzymywania i przekazywania informacji i idei

"Internet stał się obecnie jednym z głównych środków, za pomocą których jednostki korzystają ze swojego prawa do wolności otrzymywania i przekazywania informacji i idei, dostarczając w ten sposób niezbędnych narzędzi do uczestniczenia w działaniach i dyskusjach dotyczących kwestii politycznych i kwestii będących przedmiotem ogólnego zainteresowania. .. Ponadto, **jeśli** chodzi o **znaczenie stron internetowych w korzystaniu z wolności wypowiedzi**, ze względu na swoją dostępność i zdolność do przechowywania i przekazywania ogromnych ilości informacji, **Internet odgrywa ważną rolę w zwiększaniu publicznego dostępu do wiadomości i ułatwianiu rozpowszechniania informacji w ogóle**". Działalność ekspresyjna generowana przez użytkowników w Internecie stanowi bezprecedensową platformę do korzystania z wolności wypowiedzi ..." (*Cengiz i inni przeciwko Turcji*, [wyrok](#) z dnia 1 grudnia 2015 r., §§ 49 i 52).

Artykuł 10 (wolność wypowiedzi) Europejskiej Konwencji Praw Człowieka:

"1. Każdy ma prawo do wolności wyrażania opinii. Prawo to obejmuje wolność posiadania poglądów oraz otrzymywania i przekazywania informacji i idei bez ingerencji władz publicznych i bez względu na granice państwowe. Niniejszy przepis nie wyklucza prawa Państw do poddania procedurze zezwoleń przedsięwzięciom radiowych, telewizyjnych lub kinematograficznych..

2. Korzystanie z tych wolności pociągających za sobą obowiązki i odpowiedzialność może podlegać takim wymogom formalnym, warunkom, ograniczeniom i sankcjom, jakie są przewidziane przez ustawę i niezbędne w społeczeństwie demokratycznym w interesie bezpieczeństwa państwowego, integralności terytorialnej lub bezpieczeństwa publicznego ze względu na konieczność zapobieżenia zakłóceniu porządku lub przestępstwu, z uwagi na ochronę zdrowia i moralności, ochronę dobrego imienia i praw innych osób oraz ze względu na zapobieżenie ujawnieniu informacji poufnych lub na zagwarantowanie powagi i bezstronności władzy sądowej.."

Środki blokujące dostęp do Internetu

Ahmet Yıldırım przeciwko Turcji

18 grudnia 2012 r. (wyrok)

Sprawa ta dotyczyła decyzji sądu o zablokowaniu dostępu do *Google Sites*, gdzie znajdowała się strona internetowa, której właścicielowi groziło postępowanie karne za obrazę pamięci Atatürka. W wyniku tej decyzji dostęp do wszystkich innych stron hostowanych przez usługę został zablokowany. Skarżący zarzucił, że nie był w stanie uzyskać dostępu do własnej strony internetowej z powodu tego środka zarządnego w kontekście postępowania karnego bez żadnego związku z nim lub jego stroną. Stwierdził, że środek ten naruszył jego prawo do wolności otrzymywania i przekazywania informacji i idei.

Trybunał uznał, że doszło do **naruszenia art. 10** Konwencji, stwierdzając, że skutki przedmiotowego środka były arbitralne, a kontrola sądowa blokowania dostępu była niewystarczająca, aby zapobiec nadużyciom. Trybunał zgodził się, że nie był to ogólny zakaz, ale raczej ograniczenie dostępu do Internetu. Jednakże ograniczony skutek ograniczenia nie zmniejszył jego znaczenia, zwłaszcza że Internet stał się obecnie jednym z głównych sposobów korzystania z prawa do wolności wypowiedzi i informacji. Trybunał powtórzył również w szczególności, że ograniczenie dostępu do źródła informacji jest zgodne z Konwencją tylko wtedy, gdy istnieją ścisłe ramy prawne regulujące zakres zakazu i zapewniające gwarancję kontroli sądowej w celu zapobiegania możliwym nadużyciom. Jednakże, gdy sąd karny podjął decyzję o zablokowaniu całego dostępu do *Stron Google*, po prostu odniósł się do opinii Dyrekcji Telekomunikacji (TİB) bez upewnienia się, czy można było podjąć mniej daleko idący środek w celu zablokowania dostępu do konkretnej strony. Ponadto nic nie wskazywało na to, że sąd karny podjął jakąkolwiek próbę rozważenia różnych wchodzących w grę interesów, w szczególności poprzez ocenę, czy konieczne było zablokowanie całego dostępu do *Stron Google*. Zdaniem Trybunału to niedociągnięcie było konsekwencją prawa krajowego, które nie nakładało na sądy obowiązku zbadania, czy całkowite zablokowanie *Google Sites* było uzasadnione. Sądy powinny były wziąć pod uwagę fakt, że taki środek uniemożliwiłby dostęp do dużej ilości informacji, a tym samym bezpośrednio wpłynąłby na prawa użytkowników Internetu i miałby znaczący skutek uboczny.

Akdeniz przeciwko Turcji

11 marca 2014 r. (decyzja w przedmiocie dopuszczalności)

Sprawa ta dotyczyła zablokowania dostępu do dwóch stron internetowych ("myspace.com" i "last.fm") na tej podstawie, że streamowały one muzykę bez poszanowania przepisów prawa autorskiego. Skarżący, jako regularny użytkownik przedmiotowych stron internetowych, skarżył się głównie na uboczny skutek środka podjętego na mocy ustawy o dziełach artystycznych i intelektualnych.

Trybunał uznał skargę za **niedopuszczalną** (niezgodną *ratione personae*), stwierdzając, że sam fakt, iż skarżący - podobnie jak inni tureccy użytkownicy przedmiotowych stron internetowych - został pośrednio dotknięty środkiem blokującym dwa serwisy internetowe służące do udostępniania muzyki, nie mógł wystarczyć do uznania go za "ofiara" w rozumieniu art. 34 (prawo do skargi indywidualnej) Konwencji. Podkreślając, że prawa użytkowników Internetu mają pierwszorzędne znaczenie, Trybunał zauważył w szczególności, że dwie strony internetowe, o których mowa, zostały zablokowane, ponieważ działały z naruszeniem

prawa autorskiego. Skarżący, jako użytkownik tych serwisów, korzystał z ich usług i został pozbawiony jedynie jednego ze sposobów słuchania muzyki. Trybunał zauważył ponadto, że skarżący miał do dyspozycji wiele środków dostępu do szeregu utworów muzycznych, nie naruszając przepisów regulujących prawa autorskie.

Cengiz i inni przeciwko Turcji

1 grudnia 2015 r. (wyrok)

Sprawa ta dotyczyła hurtowego zablokowania dostępu do *YouTube*, strony internetowej umożliwiającej użytkownikom wysyłanie, oglądanie i udostępnianie filmów. Skarżący, którzy byli aktywnymi użytkownikami strony internetowej, skarżyli się w szczególności na naruszenie ich prawa do wolności otrzymywania i przekazywania informacji i idei.

Trybunał orzekł, że doszło do **naruszenia art. 10** Konwencji, stwierdzając, że ingerencja wynikająca z zastosowania zaskarżonego przepisu przedmiotowej ustawy nie spełniała wymogu zgodności z prawem na mocy Konwencji, a skarżący nie korzystali z wystarczającego stopnia ochrony. Trybunał zauważył w szczególności, że skarżący, wszyscy pracownicy naukowcy różnych uniwersytetów, nie mieli dostępu do *YouTube* przez długi okres czasu i że jako aktywni użytkownicy, mając na uwadze okoliczności sprawy, mogli zasadnie twierdzić, że przedmiotowy nakaz blokady wpłynął na ich prawo do otrzymywania i przekazywania informacji i idei. Trybunał zauważył również, że *YouTube* był pojedynczą platformą, która umożliwiała nadawanie informacji o szczególnym znaczeniu, w szczególności w kwestiach politycznych i społecznych, oraz w zakresie dziennikarstwa obywatelskiego. Trybunał stwierdził ponadto, że w prawie nie ma przepisu pozwalającego sądom krajowym na nałożenie ogólnego nakazu blokowania dostępu do Internetu, a w niniejszej sprawie do *YouTube*, ze względu na jedną z jego treści.

Władimir Kharitonov przeciwko Rosji. OOO Flavus i inni przeciwko Rosji. Bulgakov przeciwko Rosji i Engels przeciwko Rosji.¹

23 czerwca 2020 r. (wyroki)

Sprawy te dotyczyły blokowania stron internetowych w Rosji, a w szczególności różnych rodzajów środków blokujących, w tym blokowania "pobocznego" (gdy adres IP, który został zablokowany, był współdzielony przez kilka witryn, w tym docelową); blokowania "nadmiernego" (gdy cała witryna została zablokowana z powodu pojedynczej strony lub pliku) oraz blokowania "hurtowego" (trzy media internetowe zostały zablokowane przez Prokuratora Generalnego za ich relacje z niektórymi wiadomościami).

Trybunał uznał, że doszło do **naruszenia Artykułu 10** Konwencji oraz **Artykułu 13** (prawo do skutecznego środka odwoławczego) **w związku z Artykułem 10**. Trybunał podkreślił w szczególności znaczenie Internetu jako istotnego narzędzia w korzystaniu z prawa do wolności wypowiedzi. Trybunał stwierdził między innymi, że przepisy rosyjskiej Ustawy o Informacji użyte do zablokowania stron internetowych wywołały nadmierne i arbitralne skutki i nie zapewniły odpowiednich zabezpieczeń przed nadużyciami.

Wikimedia Foundation. Inc. przeciwko Turcji

1 marca 2022 r. (decyzja w przedmiocie dopuszczalności)

Sprawa ta dotyczyła wniosku Dyrekcji Telekomunikacji i Technologii Informacyjnych o usunięcie stron z witryny internetowej skarżącej fundacji oraz późniejszego nakazu zablokowania dostępu do całej strony

¹ W dniu 16 września 2022 r. Federacja Rosyjska przestała być stroną Konwencji.

internetowej, ponieważ zablokowanie tylko niektórych stron nie było technicznie wykonalne. Skarżąca zarzuciła, że zablokowanie dostępu do całej strony internetowej Wikipedii stanowiło nieuzasadnioną ingerencję w jej prawo do wolności wypowiedzi oraz że procedura sądowej kontroli nakazów blokowania stron internetowych była nieodpowiednia, aby zapobiec nadużyciom. Twierdziła ponadto, że prawo tureckie nie przewiduje skutecznego środka odwoławczego, a jej indywidualny wniosek do tureckiego Trybunału Konstytucyjnego okazał się nieskuteczny, ponieważ jej działalność polegała na publikowaniu treści swoich stron internetowych w odpowiednim czasie.

Trybunał uznał skargę **za niedopuszczalną**, stwierdzając, że skarżący nie może już powoływać się na status ofiary. Trybunał zauważył w szczególności, że w wielu sprawach dotyczących wolności wypowiedzi uznał, że wniosek do Trybunału Konstytucyjnego należy uznać za środek odwoławczy, który należy wyczerpać dla celów art. 35 § 1 (kryteria dopuszczalności) Konwencji w odniesieniu do takich skarg. Trybunał wziął pod uwagę systemowy charakter problemu podniesionego w niniejszej sprawie. Niemniej jednak nie posiadał wystarczająco istotnych informacji, aby sugerować, że turecki Trybunał Konstytucyjny nie był w stanie zaradzić temu problemowi. Sąd ten wydał kilka wyroków dotyczących blokowania stron internetowych, ustanawiając liczne kryteria, którymi powinny kierować się władze krajowe i sądy powołane do badania nakazów blokowania. W niniejszej sprawie Trybunał stwierdził, że orzekając w sprawie indywidualnej skargi, Trybunał Konstytucyjny uznał w istocie naruszenie art. 10 (wolność wyrażania opinii) Konwencji i przyznał odpowiednie i wystarczające zadośćuczynienie za szkody poniesione przez skarżącą fundację.

Taganrog LRO i inni przeciwko Rosji²

7 czerwca 2022 r. (wyrok)

Sprawa ta dotyczyła różnych działań podjętych przez państwo rosyjskie przeciwko organizacjom religijnym Świadków Jehowy w Rosji przez okres dziesięciu lat, w tym zmian w ustawodawstwie antyekstremistycznym, które doprowadziły do zablokowania ich międzynarodowej strony internetowej.

Trybunał orzekł między innymi, że doszło do **naruszenia Artykułu 10** Konwencji w świetle Artykułu 9 (wolność myśli, sumienia i wyznania) z powodu uznania międzynarodowej strony internetowej Świadków Jehowy za "ekstremistyczną", stwierdzając, że decyzja o zablokowaniu dostępu do całej strony internetowej była niezgodna z prawem i nieproporcjonalna, tym bardziej, że strona internetowa Strażnica Nowy Jork, w międzyczasie usunęła obraźliwe publikacje. Trybunał zauważył w tym względzie w szczególności, że uniemożliwienie dostępu do strony internetowej Świadków Jehowy z terytorium Rosji stanowiło "ingerencję władzy publicznej" w prawo "Strażnicy Nowy Jork" do rozpowszechniania informacji wśród poszczególnych Świadków Jehowy i innych zainteresowanych osób w Rosji. Uniemożliwiła również Centrum Administracyjnemu Świadków Jehowy w Rosji otrzymywanie i przekazywanie informacji swoim członkom. Trybunał zauważył również, że dla skarżących z wadami wzroku lub słuchu strona internetowa była jedynym dostępnym źródłem materiałów religijnych do pobrania, odpowiadających ich szczególnym potrzebom. Wreszcie, badając, czy ingerencja była zgodna z prawem i konieczna, Trybunał zauważył, że "Strażnica Nowy Jork" nie otrzymała wcześniejszego ostrzeżenia ani możliwości usunięcia rzekomo nielegalnych materiałów ze strony internetowej. Nie została również zawiadomiona o

² W dniu 16 września 2022 r. Federacja Rosyjska przestała być stroną Konwencji.

terminie rozprawy.

Zobacz także:

[Kablis przeciwko Rosji](#)³

30 kwietnia 2019 r. (wyrok)

[RFE/RL Inc. i inni przeciwko Azerbejdżanowi](#)

13 czerwca 2024 r. (wyrok⁴)

Skargi oczekujące na rozpatrzenie

[Akdeniz i Altiparmak przeciwko Turcji \(nr 5568/20\)](#)

Skarga zakomunikowana rządowi tureckiemu w dniu 26 sierpnia 2020 r.

Skarga dotyczy ograniczenia dostępu do ponad 600 treści internetowych (serwisów informacyjnych i kont na portalach społecznościowych) na mocy decyzji wydanych w 2015 i 2016 r. przez organ administracji telekomunikacyjnej.

Trybunał zakomunikował Rządowi Turcji skargę i zadał stronom pytania na podstawie Artykułu 10 (wolność wyrażania opinii) i Artykułu 18 (granice stosowania ograniczeń praw) Konwencji.

[Akdeniz i Altiparmak przeciwko Turcji \(nr 35278/20\)](#)

Skarga zakomunikowana rządowi tureckiemu w dniu 9 lutego 2021 r.

Skarga dotyczy ograniczenia dostępu do 111 treści w Internecie (serwisów informacyjnych, serwisów wideo i kont w sieciach społecznościowych) na mocy decyzji przyjętej w październiku 2015 r. przez organ administracji telekomunikacyjnej.

Trybunał zakomunikował Rządowi Turcji skargę i zadał stronom pytania na podstawie Artykułu 10 (wolność wyrażania opinii) i Artykułu 18 (granice stosowania ograniczeń praw) Konwencji.

Ograniczenia w dostępie więźniów do niektórych stron internetowych

Strony internetowe zawierające informacje prawne

[Kalda przeciwko Estonii](#)

19 stycznia 2016 r. (wyrok)

Sprawa ta dotyczyła skargi więźnia na odmowę władz przyznania mu dostępu do trzech stron internetowych zawierających informacje prawne, prowadzonych przez państwo i Radę Europy. Skarżący zarzucił w szczególności, że wynikający z estońskiego prawa zakaz dostępu do tych konkretnych stron internetowych naruszył jego prawo do otrzymywania informacji przez Internet i uniemożliwił mu prowadzenie badań prawnych na potrzeby postępowania sądowego, w które był zaangażowany.

Trybunał uznał, że doszło do **naruszenia Artykułu 10** Konwencji, stwierdzając, że odmowa przyznania skarżącemu dostępu do stron internetowych zawierających informacje prawne naruszyła jego prawo do otrzymywania informacji. Trybunał zauważył w szczególności, że Układające się Państwa nie są zobowiązane do zapewnienia więźniom

³ W dniu 16 września 2022 r. Federacja Rosyjska przestała być stroną Konwencji.

⁴ Niniejszy wyrok stanie się ostateczny w okolicznościach określonych w art. 44 § 2 (wyroki ostateczne) [Europejskiej Konwencji Praw Człowieka](#).

dostępu do Internetu. Stwierdził jednak, że jeśli państwo było skłonne zezwolić więźniom na dostęp, jak miało to miejsce w Estonii, musiało podać powody odmowy dostępu do określonych stron. W szczególnych okolicznościach sprawy skarżącego powody, a mianowicie implikacje związane z bezpieczeństwem i kosztami, dla których nie zezwolono mu na dostęp do przedmiotowych stron internetowych, nie były wystarczające, aby uzasadnić ingerencję w jego prawo do otrzymywania informacji. Należy zauważyć, że władze dokonały już ustaleń dotyczących bezpieczeństwa korzystania przez więźniów z Internetu za pośrednictwem specjalnie przystosowanych do tego celu komputerów i pod nadzorem władz więziennych oraz poniosły związane z tym koszty. W rzeczywistości sądy krajowe nie przeprowadziły szczegółowej analizy możliwego zagrożenia bezpieczeństwa związanego z dostępem do trzech dodatkowych stron internetowych, o których mowa, biorąc pod uwagę, że były one prowadzone przez organizację międzynarodową i przez samo państwo.

Ramazan Demir przeciwko Turcji

9 lutego 2021 r. (wyrok)

Sprawa ta dotyczyła odmowy władz więziennych w sprawie wniosku o dostęp do niektórych stron internetowych, złożonego przez skarżącego, prawnika, w trakcie jego tymczasowego aresztowania w więzieniu Silivri w 2016 roku. Skarżący chciał uzyskać dostęp do stron internetowych Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, Trybunału Konstytucyjnego i Dziennika Urzędowego w celu przygotowania własnej obrony i śledzenia spraw swoich klientów. Uznał, że doszło do ingerencji w jego prawo do otrzymywania informacji i poglądów.

Trybunał uznał, że doszło do **naruszenia art. 10** Konwencji, stwierdzając, że rząd turecki nie wykazał, że powody przedstawione przez władze krajowe w celu uzasadnienia kwestionowanego środka były istotne i wystarczające, ani że ingerencja ta była konieczna w demokratycznym społeczeństwie. Trybunał uznał w szczególności, że ponieważ dostęp więźniów do niektórych stron internetowych zawierających informacje prawne został już przyznany na mocy prawa tureckiego w celach szkoleniowych i rehabilitacyjnych, ograniczenie dostępu skarżącego do stron internetowych, które zawierały jedynie informacje prawne, które mogły być istotne dla rozwoju i rehabilitacji skarżącego w kontekście jego zawodu i zainteresowań, stanowiło ingerencję w jego prawo do otrzymywania informacji. Trybunał zauważył w związku z tym, że sądy krajowe nie przedstawiły wystarczających wyjaśnień, dlaczego dostęp skarżącego do stron internetowych Trybunału, Trybunału Konstytucyjnego lub Dziennika Urzędowego nie może być uznany za związany ze szkoleniem i rehabilitacją skarżącego, w przypadku których dostęp więźniów do Internetu był dozwolony przez ustawodawstwo krajowe, ani czy i dlaczego skarżący powinien być uznany za więźnia stwarzającego pewne zagrożenie lub należącego do nielegalnej organizacji, w odniesieniu do której dostęp do Internetu może być ograniczony. Ponadto ani władze, ani rząd nie wyjaśniły, dlaczego kwestionowany środek był konieczny w niniejszej sprawie, biorąc pod uwagę uzasadnione cele utrzymania porządku i bezpieczeństwa w więzieniu oraz zapobiegania przestępczości.

Strony internetowe zawierające informacje edukacyjne

Jankovskis przeciwko Litwie

17 stycznia 2017 r. (wyrok)

Sprawa ta dotyczyła skargi więźnia, któremu odmówiono dostępu do strony internetowej prowadzonej przez Ministerstwo Edukacji i Nauki, uniemożliwiając mu w ten sposób otrzymywanie informacji związanych z edukacją. Więzień zwrócił się do tego ministerstwa z prośbą o informacje

na temat możliwości zapisania się na uniwersytet w celu uzyskania dyplomu z prawa, a ministerstwo odpisało mu, informując go, że informacje na temat programów studiów można znaleźć na jego stronie internetowej. Jednakże władze więzienne, a następnie sądy administracyjne odmówiły skarżącemu dostępu do tej strony internetowej, powołując się zasadniczo na prawny zakaz dostępu więźniów do Internetu (lub zakaz komunikacji telefonicznej i radiowej więźniów, a pośrednio także Internetu) oraz względy bezpieczeństwa.

Trybunał nie był przekonany, że władze litewskie przedstawiły wystarczające powody, aby uzasadnić ingerencję w prawo skarżącego do otrzymywania informacji, która w szczególnych okolicznościach sprawy nie mogła być uznana za konieczną w demokratycznym społeczeństwie. Trybunał uznał zatem, że doszło do **naruszenia art. 10** Konwencji. Trybunał zauważył w szczególności, że art. 10 nie może być interpretowany jako nakładający ogólny obowiązek zapewnienia więźniom dostępu do Internetu lub określonych stron internetowych. Jednakże, ponieważ dostęp do informacji związanych z edukacją został przyznany na mocy prawa litewskiego, ograniczenie dostępu do przedmiotowej strony internetowej stanowiło ingerencję w prawo skarżącego do otrzymywania informacji. Ingerencja ta była przewidziana przez prawo i służyła uzasadnionemu celowi ochrony praw innych osób oraz zapobieganiu zakłóceniom porządku i przestępczości. Jednakże strona internetowa, do której skarżący chciał uzyskać dostęp, zawierała informacje o programach nauki i studiów na Litwie i nie było nierozsądne stwierdzenie, że takie informacje były bezpośrednio związane z interesem skarżącego w uzyskaniu wykształcenia, co z kolei było istotne dla jego rehabilitacji i późniejszej reintegracji ze społeczeństwem. Trybunał zauważył również, że Internet odgrywał ważną rolę w codziennym życiu ludzi, w szczególności dlatego, że niektóre informacje były dostępne wyłącznie w Internecie. Władze litewskie nie rozważyły jednak możliwości przyznania skarżącemu ograniczonego lub kontrolowanego dostępu do Internetu do tej konkretnej strony internetowej administrowanej przez instytucję państwową, co nie mogło stanowić zagrożenia dla bezpieczeństwa.

Mehmet Reşit Arslan i Orhan Bingöl przeciwko Turcji

18 czerwca 2019 r. (wyrok)

Skarżący, którzy zostali skazani odpowiednio w 1992 i 1995 roku za członkostwo w nielegalnej organizacji zbrojnej i obaj odbywali karę dożywotniego pozbawienia wolności, skarżyli się w szczególności na uniemożliwienie im korzystania z komputera i dostępu do Internetu. Stwierdzili, że zasoby te były niezbędne do kontynuowania przez nich studiów wyższych i poszerzania wiedzy ogólnej. Odwołali się do sądu, ale bezskutecznie.

Trybunał uznał, że doszło do **naruszenia Artykułu 2** (prawo do edukacji) **Protokołu nr 1** do Konwencji w odniesieniu do obu skarżących. Nie przekonały go powody przedstawione w celu uzasadnienia odmowy władz tureckich na korzystanie przez skarżących z materiałów audiowizualnych i komputerów oraz dostępu do Internetu, a także stwierdził, że sądy krajowe nie zachowały właściwej równowagi między ich prawem do edukacji z jednej strony a imperatywami porządku publicznego z drugiej. Trybunał powtórzył w szczególności, że znaczenie edukacji w więzieniu zostało uznane przez Komitet Ministrów Rady Europy w jego zaleceniach dotyczących edukacji w więzieniu oraz w Europejskich Regułach Więziennych.

Więcej informacji

Zob. w szczególności:

[- Strona internetowa](#) Rady Europy poświęcona "Prawom użytkowników Internetu"

Kontakt dla mediów:
Tel: +33 (0)3 90 21 42 08